

SLOVENSKÁ PROVINČIA
SPIŠSKÁ NOVÁ VES

**Matka Alfonza Mária
Eppingerová**

A.D. 2004

© Kongregácia Sestier Božského Vykupiteľa

Imprimatur: † Mons. Prof. František Tondra

spišský diecézny biskup

č. 23/2004

zo dňa 15. 12. 2004 Spišská Kapitula

Prvá časť

Georg Schneider

**Poučenia o živote ctihodnej Matky Alfonzy Márie
(Alžbeta Eppingerová)**

Preklad z nemeckého jazyka: sr. M. Petra Burejčáková

Druhá časť

Antoine Guth

K procesu blahorečenia Matky Alfonzy Márie

Preklad z nemeckého jazyka: sr. M. Katarína Krištofová

Fotografia: © Archív Materského domu v Oberbronne

Jazyková úprava: PhDr. Jozef Lapšanský

Sadzba, grafická úprava a tlač: MTM Levoča

Vydavateľstvo
Slovenská provincia
Kongregácia Sestier Božského Vykupiteľa
Zimná 66
Spišská Nová Ves

ISBN 80-969223-6-X

Druhá časť

Dr. Antoine Guth

**K procesu blahorečenia
Matky Alfonzy Márie**

Alžbeta Eppingerová
1814 – 1867

Zakladateľka
Kongregácie Sestier Najsvätejšieho Spasiteľa,
nazývanej
niederbronnské sestry

Úvodom

V čase, keď rehoľné rodiny, pochádzajúce zo založenia Matky Alfonzy Márie, prehlbujú svoju vlastnú identitu, aby mohli lepšie odpovedať na potreby sveta a súčasnej Cirkvi v dynamickej vernosti k apoštolskému zameraniu svojej zakladateľky, opäť môžeme pokračovať v prácach na procese blahorečenia Matky Alfonzy Márie.

Práce, ktoré začali v roku 1949 v diecéze Štrasburg, v rodnom kraji Matky Alfonzy Márie, boli v roku 1955 úspešne ukončené. Proces potom pokračoval na ďalšej úrovni – v tzv. rímskej fáze.

Vicepostulátor Anton Guth, farár v Štrasburgu-Königshofene, vypracoval odborný posudok o Božej služobnici Matke Alfonze Márii.

Táto expertíza sa vzťahuje na celý jej život a postoj ako kandidátky na blahorečenie, najmä na **život čnosti** a na **povešť svätosti**.

Tento text má pomôcť mnohým čitateľom poznať život a čnosti Božej služobnice, sprístupniť im bohatstvo tejto milosťou obdarenej duše a povzbudiť ich v nasledovaní jej príkladu.

Pritom sa nemyslí len na členky kongregácie, ale aj na mnohých kresťanských laikov, ktorí stretávajú sestry Matky Alfonzy Márie na uliciach v meste a krajine, v školách i v detských škôlkach, na klinikách, v nemocniciach, pri podomovom ošetrovaní a všade inde, kde si núdza doby vyžaduje pomáhať.

Teraz je potrebné nanovo prebudiť záujem o život zakladateľky.

Keď Cirkev chce dať niekomu titul blahoslavený alebo svätý, musí sa u pokrsteného dokázať, že dokonale odpovedal na Božiu lásku, vo svojom živote spolupracoval s Božou milosťou, stal sa vzorom pre ľudí vo svete, a že sa za nich u Boha prihovára.

Monsignore Jozef Doré, štrasburský arcibiskup potvrdil 2. júna 2004 text spoločnej modlitby za blahorečenie Matky Alfonzy Márie, ktorú v závere uvádzam. Na diecéznej úrovni bolo tiež splnených viacero podmienok.

V terajšej fáze beatifikačného procesu sa najnaliehavejším ukazuje dôkaz, že povest' svätosti stále trvá v presvedčení tých, ktorí Matku Alfonzu Máriu vzývajú a že znaky povesti svätosti dokazujú obdržané milosti a vyslyšania modlitieb.

Sme teda pozvané modliť sa, obdivovať Božie dielo v živote Matky Alfonzy Márie a prosiť o účasť na milosti, ktorá jej bola darovaná, a to osobitne v odpovedi na výzvy dnešnej doby. Pán nám dá spoznať svoju vôľu v miere našej viery a možností.

Jeden zo spolupracovníkov na procese blahorečenia sa v predchádzajúcich etapách vyjadril, že: *„Najdôležitejšie je, stále viac a viac sa usilovať žiť podľa ducha Matky Alfonzy Márie: musíme dnešnú dobu vidieť a vnímať tak, ako to vo svojej dobe robila Matka Alfonza Mária vo vzťahu k Bohu a k ľuďom. Musíme si zaslúžiť blahorečenie prostredníctvom uživotňovania charizmy.“*

(špirituál Nagel na Generálnej kapitule 1982 v Oberbronne).

sr. M. Katarína Krištofová
postulátorka

Matka Alfonza Mária Alžbeta Eppingerová 1814 – 1867

Zakladateľka Kongregácie Sestier Najsvätejšieho Spasiteľa

Alžbeta Eppingerová sa narodila 9. septembra 1814 ako najstaršie dieťa rodiny Juraja Eppingera a Barbary rod. Vogtovej v starom kúpeľnom mestečku Niederbronn v Dolnom Alsasku a na druhý deň bola pokrstená. Dostala meno Alžbeta. Jej rodokmeň patrila k tým obyvateľom dediny, ktorí v porovnaní s inými v čase reformácie ostali verní svojej viere.

Rodičia boli zbožní a bohabojní roľníci, ktorí žili čestne, poriadne a snažili sa svojim jedenástim deťom dať dobrú kresťanskú výchovu. Ťažká a namáhavá práca im neprekážala v tom, aby sa denne spoločne modlili ruženec.

Malá Alžbeta mala citlivú povahu, vážne zmýšľanie a trochu tvrdohlavý a zanovitý temperament.

Veľmi skoro bolo možné vybadat' v jej duši znaky milosti. Ešte ani nie trojročná trvá na tom, aby sa sama mohla modliť „Otče náš“ a „Zdravas Mária“. A tieto slová na jej perách nikdy viac nezamĺkli.

Jej príbuzným bolo nápadné, že dievča sa opakovane uťahuje do prázdnej izby, aby sa tam v osamelosti a sama mohla modliť. Ešte viac sa však čudovali, keď hovorila o Bohu a o nebeských veciach, čo u detí jej veku nie je samozrejмый jav. Čím viac sa jej ponúvalo spoznávať Boha, tým viac si uvedomovala aj podstatu hriechu ako neposlušnosť a nevďak ako krivdu, urážanie ako zlo a nespravodlivosť voči Bohu. Ešte vážnejšie a svedomitejšie sa Alžbeta rozhodla bojovať proti každému druhu hriechu, zvlášť proti hlavným a často sa opakujúcim chybám. V tomto boji ju posilňovala pobožnosť k utrpeniu a smrti Spasiteľa a podnecovalo ju to k dobrovoľným skutkom pokánia a zmierenia.

V predpísanom veku Alžbeta navštevovala dedinskú školu. S veľkou pozornosťou a radosťou sa zúčastňovala vyučovania katechizmu, ktoré viedol miestny farár Ján Dávid Reichard a nechcela vynechať ani hodinu. Bol to kňaz svätého života a dobrý znalec ľudí. Práve on sa čoskoro presvedčil, že jeho žiacka je dieťaťom obdareným Božou milosťou. Zavčasu taktiež rozpoznal mystické omilostenie Alžbety Eppingerovej a vydal o tom svedectvo.

Štrnásťročná Alžbeta pristúpila k prvému svätému prijímaniu. Bola to pre ňu veľká udalosť, na ktorú sa dlhší čas pripravovala. Na jej prosbu jej miestny farár dovolil, že mohla pristupovať k svätému prijímaniu každých osem dní. Práve tým si zachovala a posilňovala spojenie s Bohom. Vlastne vo svojich pätnástich rokoch sa cítila celkom priťahovaná k Bohu. Jej priáním bolo, onedlho môcť vstúpiť do kláštora. Prosila aj o dovolenie, aby to mohla urobiť. Avšak toto dovolenie jej bolo odoprené. Teraz prežívala tvrdé hodiny. Trpela výčitkou, že nie je hodná života v kláštore a že konala len zo sebalásky. Slová útechy, ktorých sa jej doposiaľ dostalo, neprichádzali. Namiesto nich nastúpil pocit duchovnej suchopárnosti a obava, že ju Boh opustil. K tomu sa pridali bolesti spôsobené prácou doma a na poli, ktoré vyvrcholili v nervovej kríze.

Lež predsa aj v tomto krízovom období, čo možno nájsť v živote mnohých svätých, nevzdala sa túžby po Bohu. V osobe farára Reicharda mala múdre, silné a cieľavedomé vedenie. Vždy viac a viac si uvedomovala, že tieto skúšky dovoľuje Boh, aby ju oslobodil od čisto pozemskej naviazanosti a úplne ju oddelil od vlastného ja, aby sa potom k danej hodine bezo zvyšku prenechala Božím priániam a úmyslom.

Počas niekoľkých rokov sa tešila dobrému zdraviu. Potom ale prišli na ňu ešte raz tvrdé a ťažké skúšky. Dlhší čas bola pripútaná na lôžko chorého. Avšak druh a spôsob, ako toto nové utrpenie znášala, ako sa modlila a ako sa prehľbila v *Mysterium crucis* – v tajomstve kríža, pôsobilo priaznivo na všetkých, ktorí ju vyhľadávali. Mnohí cudzinci, ktorí na nejaký čas prišli do kúpeľného mestečka, počuli o zbožnej a primerane svätej pacientke, a priali si ju osobne spoznať. Hoci návštevy boli pre ňu namáhavé a vyčerpávali ju, prijímala ľudí s trpezlivosťou a láskou. Pre všetkých mala pekné slovo a dobrú radu. Vo farnosti bola pre dievčatá a priateľky v jej veku radkyňou a vodkyňou.

V tom čase sa nápadným spôsobom objavilo mystické omilostenie, osobitne v mimoriadnom poznávaní. Prostredníctvom výnimočnej schopnosti mohla Alžbeta skúmať ľudské srdcia, vyjaviť skryté veci a predpovedať budúce udalosti. Počas niekoľkých hodín dozaista mala dar „rozlišovania duchov“. Predsa stalo sa, že tých, čo k nej prichádzali a ktorých nikdy predtým nevidela, nepočula, ani ich nikdy nepoznala, povedala rovno vážnu a smutnú pravdu: keby sa nevzdialili svojej viere, keby neboli opustili cestu pravdy, spravodlivosti a čnosti – neboli by hrešili. So všetkými zlyhaniami by sa mali vysporiadať vo svojom svedomí a najmä pred Bohom, večným sudcom. Mali by sa vydať na cestu a vrátiť sa k Otcovi (porov. Lk 15,18). Tieto slová „vizionárky“ – tak vtedy už nazývali Alžbetu Eppingerovú – pripadali tým, ktorí boli ňou oslovení ako slová z druhého sveta a zasiahli ich. Svedkom toho je farár Reichard, ktorý povedal: *„Mohol som zažiť obrátenia, ktoré sú široko-daleko obdivuhodnejšie ako prebudenie mŕtveho. Ako svedník zakladateľky môžem hovoriť o zázraku Božieho milosrdenstva a som za to vďačný.“* Profesor Dietrich z kňazského seminára v Štrasburgu, ktorý bol na príkaz biskupa Dr. A. Rässsa poslaný vyšetriť „Niederbronnské udalosti“, pri odchode odtiaľ s vnútorným presvedčením povedal: *„Nie s človekom, ale s anjelom som hovoril.“*

Alžbeta Eppingerová sa napriek ťažkej chorobe nevzdala myšlienok na Bohu zasvätený život v kláštore. Len čo sa cítila trochu lepšie, prosila o prijatie do Kongregácie školských sestier Božej prozreteľnosti v Rappoltsweileri v Hornom Alsasku. Tento plán však biskup v Štrasburgu neschválil a nedal k tomu svoj súhlas. Alžbetu Eppingerovú poznal osobne a vedel aj o jej prospešnom a dobročinnom vplyve na široký okruh obyvateľov, ktorý chcel vo všeobecnosti zachovať. Biskup sa už aj tak zaoberal myšlienkou založenia kongregácie, ktorá by zodpovedala časovým pomerom a jej hlavnou úlohou by bola starosť o chorých, starých ľudí a deti. Vnuknutie, podľa ktorého Alžbeta Eppingerová môže byť predstavenou mladému rehoľnému spoločenstvu, dostal od Boha, najmä odvtedy, keď sa okolo nej zhromažďovalo čoraz viac rovnako zmýšľajúcich mladých dievčat, ktoré sa ňou dali poučať a viesť. Podľa biskupa miestny farár Reichard by potom mohol prevziať duchovné vedenie. Sama Alžbeta ešte na to, že by založila rehoľu, v žiadnom prípade nemyslela. Až následkom vnútorného osvietenia spoznala v prianí biskupa Božiu vôľu a prijala rozhodnutia. Farár Reichard bol oslobodený od pastoračnej činnosti, aby sa mohol s nerozdelenou silou venovať novému dielu. Spolu s Alžbetou premyslel všetky podrobnosti nového založenia. Vypracoval stanovy (konštitúcie), predložil ich biskupovi a prosil o ich schválenie. Biskup schválenie udelil a dal dovoľenie, aby sa v lete 1849 začalo so založením. Budova kláštora bola získaná v Niederbronne a v nej bola zriadená jednoduchá kaplnka. Dňa 28. augusta 1849 bol tento dom prevzatý do vlastníctva.

Dňa 10. septembra 1849 nasledovala slávnostná obliečka zakladateľky, pri ktorej dostala meno Alfonza Mária. O dva týždne na to (25. septembra) prijalo deväť z Alsaska pochádzajúcich postulantiiek rehoľné šaty. Druhého januára 1850 predstavená slávnostne zložila sľuby... Do konca roka 1850 malo spoločenstvo už viac ako 60 členiek. Čo bolo pre zakladateľku a prvú generálnu predstavenú prvoradé ako cieľ: *„Založenie a vytvorenie rodiny, ktorej duch bude*

Duchom Ježiša Krista a ten bude vyžarovať v modlitbe, v obeti a slúžiacej láske k chudobným, deťom a chorým”.

Cestu, ktorou išla zakladateľka ako generálna predstavená možno prirovnať ku krížovej ceste. Vždy znova sa k neúnavnej práci pridružovali telesné bolesti, duševné utrpenia a zármutok. Prichádzali k nej početné návštevy s prosbou o radu a pomoc. Keď si potom pomyslíme na celkové spravovanie rehole, na finančné starosti, na listovú korešpondenciu, na hodiny vyučovania, ktoré dávala sestram, na duchovné cvičenia alebo exercície, na ktoré boli sestry pozývané, na ďaleké cesty do nových, sčasti vzdialených staníc! Nemožno zabudnúť na nepriateľské útoky proti zakladateľke osobne a proti jej dielu, celkom odhliadnuc od sklamaní, ktoré utrpela neodvolateľným osamostatnením domov vo Würzburgu, vo Viedni a v Šoproni (Maďarsko) od materského domu. Všetky tieto skúšky ťažko oslabili telesné sily zakladateľky, avšak jej duši dali konečný lesk.

Dňa 21. júla 1867 dostala zakladateľka porážku. Zomrela 31. júla 1867 a pochovaná bola 2. augusta 1867 na kláštornom cintoríne v Niederbronne.

Fakt, že na jej založení spočívalo Božie požehnanie, dokazuje rýchle rozšírenie kongregácie v krátkom časovom rozpätí desiatich rokov do krajín Európy. Kongregácia mala vtedy 88 domov s 550 sestrami v 13 diecézach.

V roku 1965 mala kongregácia podľa poslednej štatistiky 6 provincií so 671 stanicami a 5 435 sestrami, ktoré pracujú v Belgicku, Nemecku, Francúzsku, Holandsku, Luxemburgu a vo Švajčiarsku. Aj na africkom kontinente sú v Angole a v Kamerune.

ČNOSTI ZAKLADATEĽKY

Najprv sa tu myslí na nadprirodzené čnosti, teda tie, ktoré človek dostáva už pri svojom krste spolu s posväcujúcou milosťou. S narastajúcim používaním rozumu sa má v týchto čnostiach osobne cvičiť.

Kresťansko-katolícke učenie hovorí *o božských (teologálnych) a o mravných (kardinálnych) čnostiach*.

Božské čnosti: viera, nádej a láska sa vzťahujú na správanie človeka voči Bohu, Stvoriteľovi, Vykupiteľovi a Posvätitelovi; vzťahujú sa aj na Boha, Sudcu živých a mŕtvych.

Mravné čnosti: múdrosť, spravodlivosť, miernosť a odvaha určujú správanie sa človeka k vlastnému ja podľa duchovno-duševnej a telesno-fyzickej stránky; rovnako postoj človeka k celkovému prostrediu, osobitne k blíznym. V upevňovaní týchto čností bola Matka Alfonza Mária príkladná. Áno, tieto čnosti formovali a ovplyvňovali jej život a správanie.

BOŽSKÉ ČNOSTI

Čnosť viery

Už ako trojročná Alžbeta Eppingerová prejavila na svoj vek mimoriadneho ducha viery; už sa vedela pomodliť „Otče náš” a „Zdravas Mária”.

Využívala každú príležitosť, aby sa dala poučiť o pravdách viery. Vo svojom životopise poznamenáva: „*Vtedy už ako šesťročná som cítila silnú túžbu spoznávať Boha. Ustavične som sa*

zamestnávala myšlienkou na Boha.” Nič ju nevedelo odlákať od toho, čo sa vyučovalo a vysvetľovalo na hodinách náboženstva. Radosť z toho vyučovania rástla vždy viac a viac.

Posvätná bázeň ju naplňala voči Eucharistii. V deň svojho prvého svätého prijímania sa modlila: „Najdobrotivejší Ježiš, teraz som si obnovila môj krstný sľub; pomôž mi ostať vernou môjmu sľubu a vo všetkom poslúchať môjho spovedníka.”

Tohto ducha viery prejavila pri každej príležitosti. Jej zmysly boli celkom orientované na Boha.

Oddanosť Božej služobnice ku Katolíckej cirkvi bola veľmi silná a hlboká. Jej rodina musela bojovať o vieru a ona sama sa vedela obklopiť inovercami. Tým viac si cenila šťastie byť katolíčkou. „Počas mojej choroby ma navštevovali aj inoverci; bolelo ma ich pomyšlenie a d'akovala som zo srdca Bohu, že môžem žiť v katolíckej rodine. Aká som šťastná, že som dieťaťom pravej Cirkvi! Už len samotná myšlienka, že som sa narodila katolíckym rodičom ma naplňa úctou a poslušnosťou voči Bohu!” Horlivo sa modlila za Svätého Otca Pia IX. Mala živú účasť na tom, čo sa dialo v Cirkvi.

Jej životné dielo poukazuje na úplnú dôveru v Boha. Celkom bez prostriedkov sa odporučila Božej prozreteľnosti. Cítila sa absolútne závislá na pomoci a milosti zhora. Vytrvalo sa modlila: „Nikdy nepoľavím v modlitbe, Bože, vypočuj ma; darujem ti, čo len chceš; daj mi to, o čo ťa prosím!... Môj Ježiš, pozri na moju úbohosť a moju slabosť, bez tvojej pomoci som bezmocná; rozmnož vo mne dôveru v Boha! Najdobrotivejší Ježiš! Rob to ty sám! Ty vieš, že som bezmocná. Je to tvoja vec – dielo!”

Jej dôvera v Boha ju poháňala dopredu. Svojim sestram hovorila: „Keď Boh bol tak dobrý, že si nás vyvolil, nemáme mu za to prejaviť bezhraničnú dôveru? Vo všetkých vašich trápeniach sa obráťte len na Boha, bez akejkoľvek nedôvery!”

Vedela presvedčivo rozprávať o Bohu nielen v kruhu svojej rodiny, ale aj medzi deťmi a mladými dievčatami v Niederbronne. Stále mala pred očami jedno: poučovať nábožensky nevedomých. Osobitne jej ležal na srdci osud chudobných detí. Sama si ich brala k sebe, rozprávala im o Bohu a učila ich modliť sa.

Matka Alfonza Mária mala vo veľkej úcte Najsvätejšiu Sviatosť. Už ako dieťa sa cítila priťahovaná ku kostolu. Keď išla okolo Božieho domu, tak sa modlila: „Bud' pochválený a zvelebený Ježiš v Najsvätejšej Eucharistii!”

Jej túžobným priáním bolo čím skôr môcť prijať Pána a Spasiteľa vo svätom prijímaní. „Môj Ježiš“ modlila sa, „kedy príde okamih, keď ťa budem môcť prijať? Ako sa ti len budem potom klaňať a velebiť ťa!” Po svojom prvom svätom prijímaní prosila spovedníka o dovoľenie pristupovať k svätému prijímaniu každých osem dní. V duchu s ním aj tak často zotrvala pred bohostánkom. Farár Ján David Reichard¹ poznamenáva: „Uprostred svojich prác si sprítomňovala obetu svätej omše a vnútorne sa zjednotila s kňazom, kdekoľvek bola.”

Poklona Najsvätejšej Sviatosti jej ležala veľmi na srdci. Toto cvičenie naliehavo odporúčala aj svojim sestram.

Boh odmeňoval jej dôveru obdivuhodnými udalosťami. Rehoľné spoločenstvo mala založiť podľa Božej vôle. Pritom bola predsa chorá a trpiaca. A hľa! V danom čase ju obišla akákoľvek choroba. Takmer umierajúc stačila na svoje povinnosti ako predstavená. Farár Reichard jej to výslovne prikázal. Poslúchla, vstala a bola zdravá.

Bez potrebných peňažných prostriedkov začala so stavbou kláštora. Neznámi ľudia priniesli peniaze a ostatné potrebné prostriedky. „Jedného dňa“ tak písala zakladateľka „sa všetky naše zásoby minuli a mali sme sa postarať o 40 osôb. Zavolala som spoločenstvo a prosila som,

¹ Farár v Niederbronne, spoluzakladateľ a prvý superior kongregácie.

aby sme sa modlili k svätému Jozefovi... Sotva som potom vošla do mojej izby, zazvonil zvonček a hľa! Nejaký pán mi odovzdal 3 000 frankov.“

Farár Reichard píše: „*Sama bola svedkom mnohých obrátení u inovercov. To nebola pre ňu zanedbateľná útecha. Videla v tom dôkaz Božieho milosrdenstva. Avšak videla aj to, ako Boh trestá tých, ktorí mu odporujú.*“

Už ako dieťa si celkom osobitne uctievala Božiu Matku Máriu. Ako trojročná sa často modlila „Zdravas Mária“ a ako štrnásťročná vždy znova a znova „Salve Regina“.

Hovorila: „*Nič ma tak neteší ako poučenia o utrpení a smrti Pána a o Božej Matke Márii!*“

Podobať sa Márii bolo pre ňu pevným rozhodnutím. Spolu s Božou Matkou chcela ostať mlčanlivá a skromná. Vždy sa utiekala pod jej ochranu. Jej zverila svoje panenstvo so slovami: „*Prostredníctvom tvojho svätého panenstva a tvojho Nepoškrveného počatia, Božia Matka očisti moju dušu a moje telo!*“

Úctu k Božej Matke prehlbovala prostredníctvom modlitby ruženca... Od Božej Matky prijala utešujúce zjavenia. Svoje spoločenstvo zasvätila Najsvätejšiemu Ježišovmu Srdcu a Nepoškrvenému Srdcu Panny Márie. Jej radosť pri vyhlásení dogmy (1854) o „Nepoškrvenom počatí“ bola veľká. Túto dogmu Matka Alfonza Mária predpovedala už osem rokov predtým. Božia služobnica sa celkom podrobila Cirkvi. Milovala a uctievala si Cirkev v jej viditeľnej Hlave. Veľa sa modlila za vtedajšieho pápeža Pia IX. Mala veľkú úctu k biskupom. Poslušne sa podrobila inštrukciám diecézneho biskupa Dr. Andreja Rassa.² Kňazi pre ňu boli Boží zástupcovia. Menovite svojmu duchovnému otcovi, farárovi Reichardovi bola oddaná v poslušnosti.

Osobitnú pobožnosť pestovala k utrpeniu nášho Pána a Spasiteľa. Jej najmilším poučením bolo počúvať o utrpení Pána. Lebo tu objavila bezhraničnú Ježišovu lásku k ľuďom.

Ako desaťročná uvažovala o utrpení Pána počas svätej omše. Milovala a cenila si samotu, lebo práve tá jej dovolila hlbšie prenikať do tajomstva utrpenia Krista. Neskôr sa to pre ňu stalo skutočnou naliehavosťou odporúčať túto pobožnosť svojim sestram.

Mala veľkú úctu k Najsvätejšej Trojici. Častejšie cez deň sa modlila „Sláva Otcu...“ a trikrát „Otče náš“ k úcte troch Božských osôb.

Jej duch viery sa prejavoval tiež v tom, že si brala k srdcu utrpenie prenasledovanej Cirkvi v Ríme, vo Francúzsku a vo Švajčiarsku. Horlivo sa modlila za obrátenie odpadlíkov a za návrat tých, ktorí sa vzdialili od Cirkvi. Áno, bola pripravená dať svoj život za obrátenie neveriacich.

O čnosti nádeje

Pre zakladateľku cieľom života bola jedine a iba Božia úcta a plnenie jeho najsvätejšej vôle. Jedného dňa jej abbé Busson³ položil otázku: „*Čo je pre ňu najväčším šťastím? Tu na tomto svete alebo v druhom živote?*“ Odpovedala na to: „*Boh je všetko; kde je Boh, tam je plnosť; kde on nie je, tam nie je nič. Vlastniť Boha tu na zemi je v podstate to isté šťastie ako to, ktoré majú svätí v nebi. Tu na zemi sa tešíme Bohu menej, predsa však je to Boh, ktorého vlastníme.*“

Vo všetkých udalostiach života sa snažila poznať a plniť Božiu vôľu.

Svoju nádej a svoju dôveru vsadila iba na Boha, osobitne v ťažkých situáciách. Jej život je toho dôkazom. Jej život označujú ťažkosti a utrpenia každého druhu. Avšak zotrvala vtedy v modlitbe a útechu hľadala len v Bohu.

„*Môj Ježiš, chcem urobiť všetko, čo mi prikážeš. Ale daj mi tvoju milosť. Ty si moja nádej.*“

² Dr. Andrej Räss, biskup v Štrasburgu od 1824 – 1887.

³ Farár Claude Ignace Busson z Besancon, dlhoročný dvorný kaplán kráľa Karola X. vo Francúzsku.

Jej dôvera víťazila aj ponad útoky zlého nepriateľa. V čase založenia jej diela sa často ťakala svojej slabosti a úbohosti. Svoje dielo celkom zverila Bohu a prosila ho o pomoc a milosrdenstvo. Biskup Räss sa o nej vyjadril: „*Jej jedinou dôverou je Božie milosrdenstvo; tá istá dôvera sa zmocnila tých, ktorí s ňou prišli do rozhovoru. Poučenia, ktoré dávala svojim sestram, dýchajú touto dôverou v Boha.*“ V nich sa okrem iného nachádza veta: „*Vsad'te celú svoju dôveru na Božie milosrdenstvo a na zásluhy Ježiša Krista, nášho Božského Vykupiteľa.*“

Svoje okolie hlboko dojímala svojou veselosťou a pokojom uprostred veľkých ťažkostí a požiadaviek svojho úradu. Farár Reichard píše: „*Trpí kvôli svojim slabostiam, ale nič jej nemôže zobrať pokoj a brzdiť jej horlivosť.*“ V jej poučeniach sú aj tieto slová: „*Budem niest' toto ťažké bremeno, dokedy to bude Boh chcieť, robila som to predsa z poslušnosti.*“ Abbé Busson hovorí: „*Vždy ostáva rovnaká; jej vonkajšie správanie prezrádza vždy rovnakú dobrotu, rovnakú starostlivosť a rovnakú horlivosť pre rehoľného ducha.*“

Jej omilostená duša poznala pominuteľnosť tohto sveta a jej pohľad bol upriamený len na Boha a na večný život. Ako dvanásťročná už myslela na to, že vstúpi do kláštora a celkom zanechá svet. A neskôr svojim sestram hovorila: „*Útechu a radosť nájdete len v Bohu, nie vo svete... Nosíte rehoľné šaty ako svedectvo toho, že ste zomreli svetu. Vyhýbajte sa neužitočným rozhovorom, zvlášť o veciach, ktoré súvisia s týmto svetom!*“

Dôveru v Boha vlievala aj chudobným, trpiacim a hriešnikom. Mnohí dosvedčujú, ako sa vedela dotknúť srdc počúvajúcich, keď im rozprávala o dôvere v Boha. Aj v tom videla cieľ svojho diela, vlievať dôveru v Boha umierajúcim a zarmúteným znova dávať nádej.

Telesne a duševne nevysloviteľne trpela; predsa si stále zachovala veselú myseľ. „*Počas môjho utrpenia,*“ hovorila „*myslela som stále na to, čo som už v detstve Bohu prisľúbila: zachovať si čisté srdce, snažiť sa o svätosť a vo všetkom konať Božiu vôľu.*“ V jej poučeniach sestram nachádzame vetu: „*Keď trpíte, nemajte smutnú tvár a zatemnenú myseľ! Utrpenie môže už teraz obšťastniť dušu. Musela som veľa vytrpieť a môžem vás uistiť, že som bola pritom šťastná. Kto nezištne trpí, chcel by trpieť celý svoj život... Je to tak ťažké umŕtvovať sa iba niekoľko rokov, keď si pomyslíme na to, čo na nás čaká v nebi? Teraz je čas boja, obety. Starý človek má byť ukrižovaný; je to namáhavé, ale akej radosti, akej útechy sa nám dostane!*“

O čnosti lásky k Bohu

Božia služobnica prechovávala od skorej mladosti veľkú lásku k Bohu. Táto láska bola vždy vrúnejšia a ovládala celú jej bytosť. Mala hlboký odpor pred hriechom a už vo svojich štyroch rokoch povedala: „*Nikdy nechcem spáchať hriech!*“ A odvtedy začína nikdy sa nekončiaci boj proti hriechu. Avšak nechcela iba vyhýbať hriechu, ale viac a viac vykoreňovať aj každú nedokonalosť, osobitne čo sa týka modlitby a prijímania sviatostí. Hovorila: „*Sprítomňujem si Ježiša a pri modlitbe bojujem s roztržitosťou. Neodvážila som sa viac obzerať okolo seba; uvedomovala som si tajuplný Boží majestát.*“

Ako dvanásťročná sa vnútorne pripravovala na prijatie prvého svätého prijímania. Zo všetkých vecí chcela bojovať predovšetkým so svojou hlavnou chybou. Farár Reichard hovorí: vnútorne sústredená sa modlila pred a po svätom prijímaní. Neskôr odporúčala aj svojim sestram „*umŕtvovanie, modlitbu a lásku k blížnemu*“ ako dôstojnú prípravu na sväté prijímanie... „*Chráňte sa toho*“ hovorila, „*zúčastniť sa svätej omše, keď sa nestaráte o lásku k vašim blížnym.*“ Trvala aj na starostlivej príprave k sviatosti zmierenia. Ohľadom rozjímania a duchovného čítania sa vyjadrila: „*Nejde tu o vedomosti; len počkajte, kým vám Boh nedaruje svoju milosť, svoju pomoc a svoje osvietenie.*“ Týmto postojom k Bohu bola celkom uchvátená. Nebolo rozhovoru, aby sa nejakým spôsobom nevzťahoval na Boha a na spásu duší. „*Toto je*

moja útecha“, hovorila *„a zároveň milosť, že nemôžem hovoriť o ničom inom než len to, čo slúži Božej úcte a k spáse duší.“*

Páter Alojz Amhard, redemptorista, veľmi obdivoval jej nezaťaženosť, s akou hovorila o Bohu.

Táto láska k Bohu vyvierala najmä z uctievania utrpenia a smrti Krista. Utrpenie a smrť Pána bolo predmetom jej neustáleho rozjímania. V tejto láske k utrpeniu Krista znášala svoje vlastné utrpenie. Svojim sestrám zdôrazňovala, aby podľa možnosti každý deň premýšľali o Pánovom utrpení. *„Znášané utrpenie,“* hovorila, *„je najistejšou cestou k svätosti... Zaoberajme sa v myšlienkach Ježišom; aké je dobré žiť a umierať v ranách Spasiteľa!“* Božia služobnica mala veľkú lásku k Panne Márii. Túto lásku cítila už ako dieťa. Chce sa podobať Márii v jej čnostiach, osobitne v jej čistote srdca.

Hovorila: *„Ustavične som sa utiekala pod ochranu Božej Matky.“* Od nej očakávala milosť nasledovať Ježiša Krista ako nevesta. V Márii si zvlášť uctievala *„Nepoškvrnené počatie“*. Zo srdca si priała, aby Máriu uctievali a milovali na každom mieste. Vždy dodala *„prostredníctvom Márie bude všetko zachránené“*. Jej láska k Bohu ju podnecovala aj pri skutkoch umŕtšovania a pokánia. Sotva sedemročná sa zrieka maškŕt. Ťažkú prácu na poli robí v duchu pokánia. Veľa myslí na krv Vykupiteľa a modlí sa: *„Môj Ježiš, povedz mi, čo mám robiť, aby som ťa potešila, a aby som ťa viac nezarmútila... Budem sa umŕtvovať aj v mojich myšlienkach, aby som Boha milovala.“*

Čo sa týkalo vonkajších cvičení umŕtšovania, celkom a úplne sa podrobila úsudku a pokynom svojho spovedníka.

Keď myslela na to, že by vstúpila do rehoľného spoločenstva, tak len s tým úmyslom, *„aby tam bola poslednou“*. Všetko znášala trpezlivo. Často sa modlila: *„Môj Spasiteľ, prosím ťa, urob ma podobnou tebe, aby som mohla tak zomrieť ako ty, opustená a čo najmenej ocenená.“*

Páter Alojz Amhard sa vyjadril: *„Jej najťažobnejším prianím bolo byť ponížovanou.“* Svojim sestrám hovorila: *„S radostným srdcom prijímam každé poníženie ako apoštolí, ktorí sa tešili, keď boli prijatí dôstojne, ale aj keď znášali opovrhovanie a potupu pre Kristovo meno.“*

Neustále sa starala, aby v srdciach ľudí prebúdžala lásku k Bohu, tak u jej sestier ako aj u laikov. Modlila sa: *„Najmilší Ježiš, zmiluj sa nad touto farnosťou! Kiežby všetci farníci spoznali milosť, ktorú si im daroval! Bud' milosrdný rodičom, osviet' ich, aby lepšie poznali svoje povinnosti! Zmiluj sa nad mládežou a daj jej viac lásky k čnosti a k zbožnosti!“*

Pokorne znášala aj potupu a výsmech, ktorým bola kvôli svojim osobitným charizmatickým alebo mystickým darom vystavená. Bezpochyby bola Božia služobnica pozitívne ovplyvnená skrze osobitné mimoriadne dary milostí.

„Vizionárka“ – ako ju aj nazývali – mala dar môcť čítať v srdciach skryté myšlienky iných a odhaliť neznáme udalosti. Mnohí ďakujú jej modlitbe, jej príkladu a jej napomenutiam za milosť obrátenia. Nápadným bolo aj to, že jej vonkajšie fyzické sily zmohutneli, namiesto toho, aby zoslabli, hoci bola veľmi často chorá. Čím viac trpela, tým viac rástla jej dôvera v Boha a premohol ju vnútorný pokoj. Prísne zachovávala sľuby; jej život je toho výrečným svedectvom. Jej hrdinskú lásku k Bohu potvrdzuje zvlášť jej obdivuhodné dielo. Žila v ustavičnom spojení s Bohom. Všetci, ktorí ju poznali, boli o tom presvedčení. Sama hovorila: *„Niet okamihu, aby som nemyslela na môjho božského Ženícha, nebola som s ním vždy spojená a nemala ho o čo prosiť.“*

„Jej vnútorné zjednotenie s Bohom je nepretržité aj počas jej denných zamestnaní“, hovorí farár Reichard. Podobne sa vyjadruje abbé Busson: *„Stále bola utiahnutá a sústredená. Boh bol jej jedinou myšlienkou.“*

O čnosti lásky k bližnému

Pravá láska k Bohu je stále spojená s pravou láskou k bližnému (porov.: Lv 19,18; Dt 6,5; Mt 22,34, 36 a Lk 10,17).

Zakladateľka sa cvičila v láske k bližnému bez ohľadu na osobu, zvlášť voči „chudobným“ a „opusteným“. Sama bola od narodenia slabá a chorá. Dobre vedela, čo je chudoba, núdza a choroba. Preto bola vždy pripravená pomáhať, nakoľko to len bolo možné. Jej láska k blízkym mala predovšetkým za cieľ spásu ich duší a posväcovanie. Vytrvalo sa modlila za hriešnikov a snažila sa o ich obrátenie. Hovorila: „*Cítim veľkú lásku k hriešnikom, lebo sú Božím stvorením a predmetom jeho lásky.*“ „*Vždy viac sa cítí priťahovaná k Bohu ako aj ku Vykupiteľovi. A chcela by všetkých hriešnikov priviesť k Bohu,*“ hovorí farár Reichard.

Zakladateľka sa horlivo snažila o spásu svojich blízkych. Táto horlivosť za duše sa prejavovala už v jej detstve a v mladosti voči jej rodičom a príbuzným, priateľom a známym. Jej neustálou starosťou bolo všetkým dať spoznať Božiu dobrotu, povzbudzovať ich k Božej láske a vyhýbať sa hriechu. Jej rozhovory s návštevníkmi sa orientovali v prvom rade na Boha a na spásu duší. Túto horlivosť chcela preniesť aj na svoje sestry. Hovorila im: „*Nebojte sa žiadnej námahy alebo práce, keď si to vyžaduje láska k bližnému.*“ Farár Reichard ako očitý svedok poznamenal: „*Každý, kto sa s ňou stretol, ostal hlboko pohnutý,*“ a farár Glöcker⁴ dosvedčuje: „*Na každú návštevu hlboko zapôsobila; nikto od nej neodišiel bez toho, aby si neurobil pevné rozhodnutie.*“ Jej veľká láska k bližnému ju nútila poučovať nevedomých, predovšetkým chudobné a opustené deti. Zhromaždila ich okolo seba, aby im hovorila o Bohu a učila ich modliť sa. Trvala na tom, aby sestry prijímali takéto deti do svojich domov, postarali sa o stravu a oblečenie pre nich a vychovávali ich v bázni voči Bohu. Dievčatá vždy znova a znova povzbudzovala k práci, aby ich uchránila od neresti nečinnosti.

Jej najmilšou prácou (Liebling) bola starosť o chudobných a chorých. To bolo vlastne cieľom jej založenia. V tom bola príkladná. Medzi chorými mali prednosť najchudobnejší. Dary bohatých mali byť rozdelené medzi chudobných. Jej sestry mali vidieť v chudobných a chorých samého Spasiteľa a starať sa o nich s neustálou radosťou, dobrotou a zhovievavosťou.

Mnoho zarmútených a nespokojných duší našlo u Božej služobnice útechu a pokoj, ako to aj sami dosvedčili.

Matka Alfonza Mária sa veľa modlila za umierajúcich a trpiace duše v očistci. Povzbudzovala k tomu aj svoje sestry.

Zakladateľka si veľa vytrpela zo strany svojich nepriateľov a protivníkov. Predsa nikdy sa nestážovala; vo všetkom sa cvičila v láske a veľkoryso odpúšťala. Riadila sa výrokom: „*Veľmi si uctíte a milujete tých, ktorí vám spôsobujú utrpenie, viac ako vašich priateľov a dobrodincov! Pokiaľ sa nerozhodneme milovať blízkych, nedosiahneme dokonalosť.*“

Bola stále vyrovnaná a nedala sa nikdy vyrušiť, hoci vnútorne veľmi trpela. Jej vlastné spolusestry ju milovali celým srdcom. Jej stav ako trpiacej jej neprekážal v tom, aby sa o nich naplno starala. Snažila sa postarať sa o ich materiálne a duchovné potreby, navštevovala ich a dodávala im odvahy. Veľmi dbala, aby žili v zhode a v pokoji. Už vo svojom prvom poučení im hovorila o láske k bližnému. Hovorí: „*Vychádzajte si v ústrety až po tie najmenšie veci; ak cítite apatiu voči spolusestre, tak sa k nej chovajte zvlášť prívetivo.*“ Boh si skutočne svoju služobnicu vybral ako vyvolený nástroj v službe lásky. Ukázala sa hodná POVOLANIA. Žila ustavične vo vnútornom spojení s Bohom, a predsa hovorila: „*Nechcela by som vstúpiť do uzavretého kláštora. Chcela by som však žiť tam, kde môžem pracovať pre spásu duší.*“ Akonáhle raz

⁴ Farár L. G. Glöcker zo Stolzheimu, narodený v Niederbronnen.

spoznala Božiu vôľu, prekonala každú ťažkosť. Sebadarovanie bolo jej heslom. Aj svoje sestry povzbudzovala k tomu, aby sa neúnavne venovali skutkom lásky k blížnemu. Toto možno čítať v listoch, ktoré písala sestrám do tých oblastí, kde zúrila strašná cholerozá epidémia.

MRAVNÉ ČNOSTI

Čnosť múdrosti

Kresťanská múdrosť je čnosť rozumu, pomocou ktorej rozpoznávame náš večný cieľ a vhodné prostriedky na jeho rozpoznanie a dosiahnutie. Pomocou múdrosti sa snažíme v jednotlivých prípadoch správne posúdiť, čo od nás vyžaduje mravný poriadok, t. zn. čo v jednotlivých prípadoch musíme robiť a čomu sa vyhnúť vzhľadom na náš posledný cieľ. V našich rozhodnutiach a v našom spôsobe ako to uskutočňujeme sa potom nevmieša nič, čo by protirečilo Božej úcte a spásu našej duše, aby sme mohli oveľa pozitívnejšie slúžiť Božej úcte a spásu duší.

Matka Alfonza Mária vlastnila túto nadprirodzenú čnosť. Nejednala podľa čisto ľudských úvah a úmyslov, ale všetko jej konanie a jednanie sa vzťahovalo na Boha, na spásu a posväcovanie. V nedôvere voči sebe samej hľadala k tomu prostriedky a cesty a rada si dala poradiť od svätého a dôstojného kňaza. V tejto omilostenej duši žila veľká Božia bázeň. Neustále sa starala o svoju čistotu a spojenie s Bohom. Prípadným pokušeniam hneď odporovala modlitbou a pokáním. Keď ako štrnásťročná pracovala na poli, robila si výčitky: „*Celé hodiny som nemyslela na Boha a to som mu predsa slúbila v deň môjho prvého svätého prijímania. Oplakávala som svoju nedbalosť a uložila som si pokánie.*“ Nad svojou čistotou srdca bdela ako nad klenotom. Veľa námahy ju stálo premáhanie jej hlavnej chyby. Bol to jej prudký temperament. Pomaly sa jej podarilo zvládnuť sebaovládanie a mlčanie. Snažila sa vyhnúť každému prenáhľeniu.

Aj svojim spolusestrám naliehavo odporúčala v duchovnej a materiálnej starostlivosti o chorých a chudobných si múdro počínať. „*Milé deti,*“ hovorila, „*chcem vám dať jednu radu na cestu, skôr ako prídete k svojim povinnostiam, keď neviete, ako a čo máte robiť. Postavte sa na pár okamihov pod kríž a modlite sa: Ježiš, povedz mi, čo mám robiť pri tejto osobe! – Daj mi potrebnú milosť, aby som pri tomto chorom plnila tvoju vôľu! – Ježiš, neodídem od teba, kým ma nevypočuješ. Bud' milostivý a milosrdný tomuto chorému!... Potom choďte plné dôvery ďalej. Vaša modlitba nemá v žiadnom prípade rušiť vašu prácu; naopak, Boh vám dá vždy dostatok múdrosti.*“

Zakladateľka dbala na to, aby nikdy nežiadala od svojich sestier niečo nemožné. Vyjadrila sa: „*Je dobré nerobiť si na začiatku príliš veľa predsavzatí, aby nás to pri mnohých prácach nezbavilo odvahy.*“

Snažila sa vytvárať aj podmienky na dodržiavanie konštitúcií. Jednému starostovi mesta napísala: „*Je mojou povinnosťou mať pred očami zdravie mojich sestier. Prosím vás, aby ste sa zaujímali o toto dielo a aby sestrám nič nechýbalo, čo sa týka stravy a oblečenia. Toto vyžadujem v každej oblasti činnosti.*“ Istému duchovnému napísala: „*Trvám na tom, aby si sestry plnili povinnosti vyplývajúce z ich povolania. Zároveň však trvám na tom, aby mali potrebné, čo sa týka stravy a oblečenia.*“

Zakladateľka vždy vedela zjednotiť prácu s modlitbou. Ako dcéra roľníckej rodiny napísala: „*Veľmi milujem prácu.*“ Ako dievča pracovala veľmi svedomito na poli. Pritom sa modlila a ostala spojená s Bohom.

Neskôr tak mohla zo skúseností poučovať svoje sestry. Svoj čas vyplňala modlitbou a prácou alebo pracovala modliac sa. Prialo si byť zdravá nie preto, žeby chcela byť ušetrená častých nevoľností, ale pretože si chcela sama zarobiť na chlieb. Jej práca ako predstavenej bola veľká; a hoci bola chorá, nikdy nechcela ostať nečinná.

Svoje sestry stále viac a viac viedla po ceste dokonalých čností a varovala ich pred nebezpečenstvom príliš veľkej úzkostlivosti a bojzlivosti. Pobádala ich do dialógu s Bohom: „*Keby mi to len bolo možné naučiť vás tomuto dialógu s Bohom! Aká by som len bola šťastná, keby som vám mohla pomôcť pri tomto duchovnom cvičení!*“

V konštitúciách, ktoré zostavila, poznamenáva: „*Pokiaľ sú sestry pri chorých, nemajú viesť neužitočné rozhovory. Keď nie sú práve zamestnané, nech sa modlia alebo nech sa venujú nejakej práci na Božiu česť a pre spásu duší... Keď sa vrátia domov, tak nech ďalej zotrávajú v mlčaní.*“

Čnosť spravodlivosti

Spravodlivosť je taká čnosť, ktorá vedie našu vôľu, dať každému to, čo mu patrí: Bohu, Cirkvi, spoločnosti, rodine a bližným. V širšom zmysle spravodlivosť v sebe zahŕňa všetky čnosti vôle a tým celú dokonalosť. Len kto v súvislosti so všetkými vzťahmi dá každému to, čo mu patrí a zachováva celý mravný poriadok, vlastní túto čnosť. Preto sú v reči Svätého písma pojmy „spravodlivosť“ a „svätosť“ používané v tom istom zmysle. Napr.: „*Blahoslavení lační a smädní po spravodlivosti*“ (Mt 5,6), t. zn. po svätosti.

Zakladateľka veľmi dbala na to, aby vzdávala úctu samému Bohu. Vedela, aké právo má Stvoriteľ nad svojím stvorením a všetko priťahovala k Bohu: svoje myšlienky, slová, diela, áno, celý svoj život. Jej modlitby a rozjímania sú toho výrečným dôkazom. O tom boli presvedčení všetci, ktorí s ňou mali do činenia.

Zakladateľka mala osobitne vo veľkej úcte nedeľu. Chcela ju jednoducho posvätiť. Keď videla, že mládež tento deň znesväčuje, prosila farára Reicharda o dovoľenie, aby sa mohla večer vo farskom kostole modliť ruženec a tým môcť získať ľudí vo farnosti, aby prišli na pobožnosť. Sama sa starala o výzdobu oltára, aj keď bola veľmi unavená.

Bolo všeobecne známe, že k Božej Matke mala osobitnú úctu. Mala bezpodmienečnú dôveru k Márii sprostredkovateľke a veľa sa k nej modlila. Sviatky Panny Márie boli slávené pekne a dôstojne. Svoju kongregáciu zasvätila Nepoškvrnenému Srdcu Márie. V kaplnke prvého vlastného rehoľného domu dala postaviť oltár a nad dvere kaplnky umiestnila nápis: „*Ó, Mária, bez poškvrný počatá!*“

Sestrám odporúčala, aby sa v plnej dôvere obracali na Božiu Matku, zvlášť keď bolo treba hriešnika znovu priviesť k Bohu.

Veľkú úctu mala aj voči patrónom kongregácie: k svätej Terézii Avilskej a svätému Alfonzovi z Liguori. Svätá Terézia jej bola vzorom v láske k Bohu, v trpezlivosti a v pripravenosti trpieť. Z listov svätého Alfonza si vybrala niekoľko vynikajúcich podnetov a napomenutí. Svätého Jozefa zvolila za hlavného patróna. Mal byť pomocníkom a ochrancom v každej núdzi. Úcta k nemu je v kongregácii horlivo pestovaná až do dnešného dňa. Jeho pomoc nikdy nekončí... Božia služobnica bola veľmi oddaná svojmu anjelovi strážcovi. V jednoduchých pravidlách noviciátu je napísané: „*Každá sestra sa má celkom oddať Ježišovi, často má vzývať Božiu Matku a ctiť si svojich patrónov a anjela strážcu.*“

Alžbeta Eppingerová preukazovala Svätému Otcovi Piovi IX. veľký obdiv a úctu. Modlila sa a veľa obetovala za neho a prenasledovanú Cirkev. Charakterizovala ju bezpodmienečná poslušnosť voči Svätej stolici. Farár Reichard píše: „*Bezpodmienečnú poslušnosť, v ktorej sa*

cvičila, odporúčala deťom voči rodičom, farníkom voči ich farárovi a kňazom voči biskupom a voči svätej Cirkvi.“

Túžobne si priala schválenie konštitúcií pre svoje spoločenstvo a modlila sa: „*Nech Boh odstráni každú prekážku a udelí nám túto milosť.*“ Preto bola jej radosť veľká a hlboká, keď v lete v roku 1849 došlo ku kánonickému zriadeniu jej kongregácie prostredníctvom biskupa zo Štrasburgu.

Už ako malé dieťa vlastnila zmysel pre spravodlivosť. Vedela, za čo všetko môže vďačiť svojim rodičom: za pravú vieru, za náboženskú výchovu a za dobrý kresťanský príklad. Prejavovala im vďačnosť cez bezpodmienečnú poslušnosť. Keď bol nával práce, išla s nimi na pole, aj keď v tom čase by bola radšej išla na svätú omšu do miestneho kostola.

Svoju povinnosť si plnila so všetkou spravodlivosťou bez ohľadu na osobu a stav. Jej dielo malo byť celkom v službách chudobných, ale nemalo sa zabúdať ani na majetných ľudí. Všetky návštevy prijímala s tou istou prívetivosťou. Svojim sestram hovorila: „*Či ste chudobné alebo bohaté, mne ste všetky rovnako milé; poznám len vaše povolanie a vašu pohotovosť voči Božej milosti.*“ Nepoznala ani žiadny rozdiel, čo sa týkalo rasy alebo národnej príslušnosti. O tom hovorí: „*Kresťanský duch je Duchom Ježiša Krista a tento duch je ten istý pre všetky národy; služba, ktorú konáme, je službou pre celé trpiace ľudstvo.*“

Počas celého svojho života bola štedrá a veľkodušná. Od vstupujúcich kandidátok nežiadala veno; prijala ho len vtedy, keď ho dobrovoľne priniesli. Sestry mali chudobných chorých vyhľadávať v ich domoch. Najchudobnejším darovala šatstvo a v prípade potreby aj posteľné prádlo. Hoci bola chorá a trpiaca, voči bližným ostávala stále priateľská. Farár Reichard píše: „*Matka Alfonza Mária trpí..., ale je vždy priateľská a prívetivá; a také sú aj jej sestry.*“

Vo svojom konaní a vo svojich slovách bola Božia služobnica bez falše. Voči svojmu spovedníkovi bola úprimná, nič mu nezatajovala, i keď ju to niekedy stálo námahu, všetko mu povedať bez toho, aby mu niečo zatajila alebo prikrášlila. Často sa modlila o milosť spravodlivosti a pravdivosti: „*Daj, aby som sa poznala a vzdial' odo mňa, čo mi prekáža na ceste k tebe!*“

Aj voči návštevníkom, ktorí prosili o radu, bola otvorená a úprimná. Na základe jej vnútorného osvietenia vyjavila tým, ktorí ju navštívili, ich chyby a neresti. Práve týmto spôsobom mnohých priviedla znovu na správnu cestu.

Čnosť striedmosti a miernosti

Táto čnosť pomáha ľuďom, aby sa nesnažili dosiahnuť žiadne konečné dobro kvôli sebe samým, ale len natoľko, nakoľko je to podľa Božej vôle a stanovenia prostriedkov k vyššiemu cieľu. Vlastníkom tejto čnosti je človek, ktorý sa zdržiava pôžitku z jedla a nápoja a podľa potreby prírody zachováva určitú mieru a v žiadnom prípade sa neoddáva vychutnávaniu (striedmost').

V získavaní dočasných dobier nepodlieha chamtivosti a nezriadenej príchylnosti k peniazom a majetkom (nenáročnosť).

Nepreceňuje sa, nesnaží sa dať zlákať k uprednostňovaniu (skromnosť).

Kresťan sa nenechá pri protivenstve znechutiť proti jeho vôli a jeho prianiam; ovláda prehnané rozčúlenie a prejavy zlosti (sebaovládanie).

Nezvrhne sa do túžby prefikane viesť alebo byť zvedavým. Svoje slová zväži a uváži a vôbec svoj jazyk drží na uzde a nepoddá sa túžbe viesť reči bez premyslenia (mlčanlivosť).

Umiernenosť zachovávajú ľudia predovšetkým, čo sa týka nečistoty tela a duše, majú úctu voči telu, čo sa týka zmyslových radostí a pôžitkov.

Najkrajším kvetom tejto čnosti človeka je dôvera, v ktorej si dobrovoľne z lásky k Bohu zvolí panenskú čistotu.

Božia služobnica vedela svoje duševné sily zosúladiť, svoje zmysly udržať na uzde a vo všetkom zachovávať mieru. Hlavné ťažkosti vyrastali – ako to už spomenula – z jej prudkého temperamentu a jej veľmi vážnej povahy. Vo svojich šiestich rokoch už poznala svoju hlavnú chybu. Celkom otvorene a čestne priznáva: „*Keď moje prianie nebolo splnené, bola som veľmi zanovitá a tvrdohlavá; ale to trvalo len krátko. Hneď som videla, že to nie je správne; plakala som a povedala som si: , Čo len zo mňa bude, keď to tak ďalej pôjde? Nemôžem byť neposlušná voči svojim rodičom’.*“ A predsavzala si, že sa pripodobní Ježišovej poslušnosti (pozri: Lk 2,51).

Prudkosť ju vždy viac a viac opúšťala a požadovačný tón sa vytratil. Jej reč sa stáva viac a viac rečou prosby a priania.

Božia služobnica milovala chudobu a nechcela žiadnu pohodlnosť. Spala na doske a kľáčala na dreve. Bola mierna v jedení a pití. Často sa postila a rada sa utiahla do samoty a do ticha, aby sa mohla lepšie modliť. Láska k samote ju oduševňovala od mladosti. Jej heslom bolo: „*Málo rozprávať a iba keď je to potrebné... Vyhnúť zbytočným rečiam... utekať pred zvedavosťou!*“ Jej jazykový prejav bol dôstojný a zdržanlivý. Biskup Räss dosvedčil: „*Jej odpovede boli presné a jasné, žiadne zbytočné slovo a nič nezrozumiteľného.*“

Čnosť odvahy

Čnosť odvahy je čnosťou, ktorá vedie ľudí, ktorí z nábožensko-mravných dôvodov s trepezlivosťou znášajú protivenstvá, ťažkosti a utrpenia; námahy, ktoré sú spojené s cvičením sa v добрote a s tým, aby sa Bohu páčili, berú si k srdcu a smelo vyhýbajú nebezpečenstvu, ktoré ohrozuje spásu duše. Odvaha ponúka človeku stálosť a vytrvalosť pri všetkých, zvonku prichádzajúcich alebo vo vlastnom vnútri ležiacich ťažkostiach. Je prameňom šľachetnosti a obetavosti v skutkoch heroickej lásky k blížnemu. Odvaha dáva ľuďom schopnosť zobrať na seba a vidieť ako dobré skúšky, ktoré na nás Boh posielala, a dokonca pre spravodlivosť a pravdu ísť na smrť.

Božia služobnica patrila k ľuďom, ktorí vedeli povedať so svätým apoštolom Pavlom: „*Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje*“ (Flp 4,13) a: „*Božia milosť nebola vo mne nadarmo*“ (1 Kor 15,10). Táto čnosť odvahy sa ukázala, ako to aj už z uvedeného vyplýva v tom, že svoje povinnosti si plnila stále verne s neústupčivou vytrvalosťou a premáhala aj všetky protivenstvá a prekážky zvonku a zvnútra. Farár Reichard dosvedčuje: „*Neodolateľne sa cítila poháňaná k plneniu povinnosti, aj keď niekedy cítila znechutenie.*“ Podobne sa vyjadril abbé Busson: „*Svojej povinnosti ostala neotrasiteľne verná napriek všetkým pokušeniam.*“ Samotné „Zlo“ (myslí sa tým diabol) váhalo, či ju obťažovať. V takých prípadoch zobrala do ruky kríž a modlila sa. Zakrátko nadobudla znova vnútorný pokoj. Svojim sestram dávala radu pohrdať „Zlým“, „*potom sa dá iste na útek*“.

Bez čnosti odvahy by bolo pre zakladateľku nemožným doviest’ dielo k šťastnému koncu, k završeniu ktorého sa cítila Bohom povolaná napriek všetkým potupám, osočovaniam, intrigám a napriek všetkým myšlienkam, ktoré proti nej boli vyjadrené. Aj svoje sestry sa snažila duchovne posilniť, upevniť a dodať im odvahy. „*Bojujte odvážne ďalej ako vojaci, každý deň s novou silou! Nepoddávajte sa, pevne odporujte vašim inštinktom!*“

MATKA ALFONZA MÁRIA A REHOĽNÉ SLUBY

Čím viac sa rozvíja chápanie náboženstva, tým osobnejší vzťah sa vytvára medzi človekom a Bohom. Oprávnené potom dochádza až k tomu, že človek dobrovoľne dáva Bohu v osobitnom náboženskom akte mimoriadny súhlas na spoluprácu a týmto sľubom sa potom cíti osobitne spojený. Hovoríme teda o sľuboch.

Sľub je uvážené a dobrovoľné Bohu dané prisľúbenie nejakého možného a mravne dobrého skutku, ktorý v pravidlách o tom pojednávajúcich má mať stanovené primerané povinnosti.

Z počtu možných sľubov sa od jestvovania rehoľných spoločenstiev osobitne vytvorili tri. Zodpovedajú trom evanjeliovým radám, ktoré sa v evanjeliu odporúčajú.

Sú to:

- dobrovoľná čistota, na základe dobrovoľného zrieknutia sa „pre Božie kráľovstvo“
- dobrovoľná chudoba
- dobrovoľná poslušnosť

Pretože tieto sľuby si volia najmä členovia rehoľných spoločenstiev ako životný ideál a nasledujú ich, hovoríme o rehoľných sľuboch čistoty, chudoby a poslušnosti.

Zakladateľka zložila tieto sľuby pred Bohom a pred Cirkvou a ostala im verná až do svojej blaženej smrti.

O sľube čistoty

Zakladateľka po celý život milovala a zachovávala čnosť čistoty. V mladých rokoch sa modlila: *„Daj mi, Ježiš, milosť zachovať si čisté srdce po celý môj život, aby som ti mohla vždy slúžiť v čistote. Nechcem byť pannou len podľa mena, ale aj moje srdce nech je ozdobené čistotou.“*

Od štrnásteho roku života skladala rok čo rok sľub čistoty a ako dvadsaťjeden ročná ho zložila na celý život.

Ustavične bola bdelá a starala sa o čistotu. Veľa sa za to modlila a chcela sa podobať Panne Márii v jej skromnosti. Celá jej bytosť a správanie prezrádzali anjelskú čistotu, ktorá všetkých uchvátila.

Túto čnosť kládla svojim sestrám celkom osobitne na srdce. *„Prosím vás o to“*, hovorila *„žite ako sa patrí na nevestu Kristovu, utiahnuto! Pozerajte len na neho! On bol samá skromnosť a utiahnutosť!“*

O sľube chudoby

Je nepochybné, že Božia služobnica mala záľubu v čnosti chudoby. Nehanbila sa za svoj skromný pôvod a rada za to prinášala aj spôsobené obety. Prijala len to, čo sa jej ponúklo. Osobne sa zriekla všetkého. Pred založením kongregácie sľúbila žiť chudobne a vlastniť len bezpodmienečne potrebné. Všetko ostatné malo byť použité pre chudobných.

Ako zakladateľka vlastnila hlbokú dôveru v Boha. Najčastejšie chýbalo aj najpotrebnejšie; pomoc však zakaždým prišla v pravom čase. Boh, Pán dal zakladateľke poznať: *„Budem toto dielo podporovať, ale chcem, aby mi bolo všetko prenechané.“* Takže chudobu nemala milovať len každá sestra jednotlivo, ale kongregácia ako taká. Nemali byť vložené žiadne úspory, okrem bezpodmienečne potrebného a to len na určitý čas. Zostatok mal byť použitý v prospech chudobných alebo pre spoločenstvá, ktoré to potrebovali. Vo svojich *Poučeníach* zakladateľka

hovori: „*Kde nevládne duch chudoby, nie je ani žiadny pokrok v čnosti. Namiesto napredovania, ostanete stát' na mieste. Materiálne víťazí nad duchom... Nech je ďaleko od vás to, čo by nejako zamedzilo chudobe! A ako rýchlo by ste sa celkom zmenili.*“ Osobne sa príkladným spôsobom cvičila v čnosti chudoby. Jeden kňaz, ktorý ju raz navštívil, bol prekvapený, že býva v celkom jednoduchej izbe. Farár Reichard písal biskupovi Rässovi: „*V kongregácii má vládnuť najväčšia chudoba. To bolo pranie zakladateľky.*“

O sľube poslušnosti

Zakladateľka bola príkladom v poslušnosti. Vo svojich rodičoch videla Božích zástupcov na zemi. Bojovala preto so svojou hlavnou chybou – tvrdohlavosťou. Vedela, že túto chybu bude môcť premôcť iba poslušnosťou. Celkom sa podrobila úsudku farára Reicharda, prosila ho o radu a nasledovala všetky jeho poučenia. Preto mohol napísať o tom biskupovi do Štrasburgu: „*Všetko robí z čistej poslušnosti. Opakujem a potvrdzujem, že je poslušná v celej svojej životnej existencii; tohto ducha vlastnila ako dieťa a nikdy v poslušnosti nepoľavila.*“ V tomto zmysle bola „jemného“ svedomia, pretože aj najmenšie zlyhanie sa jej zdalo ako hriech. Ak podľahla malej chybe, hneď si uložila pokánie.

S úzkostlivou presnosťou dodržiavala predpisy spoločenstva, s výslovnou záľubou zvlášť tie, ktoré jej boli menej sympatické.

Tohto ducha poslušnosti prenášala zakladateľka aj na svoje sestry a išla im v tom príkladom. Držala sa výroku: „*Pokiaľ to neodporuje Božím príkazom, máte plniť hlavne vôľu bližneho, aj keby sa to zdalo neprijemné. Nemyslíte si, že stačí plniť len vôľu vašich predstavených. Tým ešte nie je všetko urobené. Ak musíte udeľovať iným príkazy, potom nie tak, aby ste nerešpektovali chápanie podriadeného. Myslite na to, že je to Boh sám, čo vám to alebo ono prikazuje.*“

Istotne, že cvičenie sľubu poslušnosti bolo pre zakladateľku ľahšie vzhľadom na ducha hlbokkej pokory. Od mladosti obdivovala Božiu veľkosť a majestáť. Na druhej strane si bola vedomá ľudskej maličkosti. V tomto postoji ducha sa rada podrobila prianiam a radám, ako aj nariadeniam svojho duchovného vodcu a biskupa.

Keď si to vec vyžadovala, trvala na zachovávaní svojich príkazov. Ale robila to s jemnou taktnosťou a bez toho, aby zranila u podriadeného cit pre česť.

O OSOBITNÝCH NADPŘIRODZENÝCH DAROCH

V predloženom texte bolo raz použité slovné spojenie „charizmatické alebo mystické dary“ zakladateľky. Správa o týchto mimoriadnych daroch bola predložená Kongregácii pre kauzy svätých, ktorá proces blahorečenia vedie a tá si vyhradila text preskúmať a posúdiť. Podľa dekrétov pápeža Urbana VIII. (1623 – 1644) nechceme v žiadnom prípade predchádzať rozhodnutiam Cirkvi, ba o to viac vo vernosti a oddanosti podrobíme sa jej posudku a nariadeniam.

Dovoľíme si len následovné poznámky: Teologicko-filozofické vedy ako aj cirkevno-historické skúmania dokazujú, že v každej dobe boli svätí ľudia, ktorí svojimi duševnými silami úplne ovládali telesnosť alebo telesné sily a nimi mohli zavŕšiť práce, ktoré ďaleko presahovali obyčajnú mieru. Na druhej strane vždy boli svätí ľudia, ktorých duše – podľa svojej substancie boli a ostali spojené s telom – sa niekedy oslobodili vo svojej činnosti od telesnosti a mali

mimoriadne zážitky, ktoré hodnotili predovšetkým ako mimoriadne skúsenosti. Duša je pri takých zážitkoch vzdialená od tela a vstupuje do kontaktu s Božským (podľa toho aj názov extáza, extatik alebo extatička).

Zakladateľka Matka Alfonza Mária dostala dary tohto druhu. Prostredníctvom týchto darov mohla skúmať ľudské srdcia, odhaliť skryté veci a predpovedať budúce udalosti. Tu patrí aj dar rozlišovania duchov.

K tejto veci necháme hovoriť len niekoľkých neúplatných svedkov, ktorí určite povedia pravdu a aj ju vedeli povedať a hovorili o tom s jasnou súdnosťou.

Superior Reichard, ktorý presne poznal zakladateľku, sa vyjadril: *„Zažil som obrátenia, ktoré sú široko-d'aleko obdivované ako zmŕtvychvstanie. Ako spovedník zakladateľky môžem hovoriť o zázraku Božieho milosrdenstva a som za to vďačný.“*

Profesor Dietrich,⁵ ktorý bol na príkaz biskupa Rässa poslaný do Niederbronnu, aby prešetril „Niederbronnské udalosti“, pri rozlúčke povedal s vnútorným presvedčením: *„Nie s človekom, ale s anjelom som hovoril.“* Už spomínaný abbé Busson, ktorý bol v Niederbronne na liečení, keď počul o zakladateľke, zoznámil sa s jej osobou a spôsobom života. Vyjadril sa o nej: *„Žiadne vyumelkované vedomosti. Pripomína len to, čo je všetkým známe a všetci to vidia,... hovorí to však tak, že je celkom preniknutá Božím Duchom. V tom je ten rozdiel.“*

Hlboko veriaci šľachtic vikomt⁶ Theodor Renouard de Bussierre z Reichshofenu (neďaleko Niederbronnu) oznámil v máji 1848 zakladateľke, že chce ísť v júni do Paríža. Zakladateľka bola ohromená a varovala ho, aby tam radšej nešiel. Dňa 22. júna prosila grófa, aby ju navštívil. Vtedy mu povedala: *„V Paríži sa už niekoľko dní dejú hrozné veci; tečie krv, generál a parížsky arcibiskup sú zavraždení, prebiehajú pouličné boje!“*... Gróf potom šiel hneď na prefektúru do Štrasburgu a presvedčil sa, že to, čo mu „vizionárka“ povedala, presne zodpovedá skutočnosti.

Treba ešte spomenúť, že superior Reichard po jednej návšteve, ktorú vykonal u Matky Alfonzy Márie v čase jej poslednej choroby, oznámil sestrám toto: *„Ctihodná matka mi povedala, že zomriem skôr než ona.“* ... A o niekoľko dní neskôr (22. júla 1867) utrpel mozgovú porážku a zomrel 24. júla 1867.

Zakladateľka sama utrpela 21. júla 1867 mozgovú porážku, zomrela 31. júla 1867 a 2. augusta 1867 ju pochovali na kláštornom cintoríne.

POVEŠŤ SVÄTOSTI PRI A PO SMRTI

Všetci tí, ktorí bližšie poznali Matku Alfonzu Máriu povedali: *„Bola svätou“*, alebo *„S ňou zomrela svätica.“*

Nemodlili sa za ňu, ale modlili sa k nej. Uvedomili si: *„Zosnulá je teraz u Boha, v nej máme tú, ktorá sa za nás prihovára a oroduje za nás.“*

Jej miesto posledného odpočinku v tóni kríža na cintoríne v Niederbronne sa stalo viac a viac pre mnohých pútnickým miestom. Slová, ktoré zosnulá povedala, modlitby, ktoré sa modlila, poučenia, ktoré dávala, sa zachovali ako drahocenné duchovné dedičstvo, ktoré bolo rozmnožené a rozširované. Úcta k svätým nebola predtým vecou cirkevnej správy, rímskej kúrie alebo diecéznych úradov. Nie! Ľudia si mimovoľne alebo spontánne uctievali zomrelých ako svätých a modlili sa k nim. Cirkev mlčky dávala k tomu súhlas. Vôbec prvým svätorečením bola

⁵ Profesor dogmatiky v kňazskom seminári v Štasburgu.

kanonizácia biskupa Ulricha z Augsburgu 29. januára 993, ktorú viedol pápež Ján XV. (985 – 996). A až pápež Urban VIII. (1623 – 1644) nariadil, že verejnému uctievaniu svätého musí predchádzať proces blahorečenia alebo svätorečenia...

V roku 1866 sa stala Kongregácia Sestier Najsvätejšieho Spasiteľa kongregáciou pápežského práva. Odvtedy má svojho kardinála protektora, na ktorého sa obracia v plnej dôvere v dôležitých záležitostiach. Od roku 1919 do roku 1932 bol v tomto úrade kardinál Van Rossum. Ako je známe, práve on v roku 1921 sa v kruhu sestier vyjadril: „*Vaša zakladateľka je svätá! Opakujem: Svätá!*“ Trval na tom, aby začal proces blahorečenia. Zomrel však skôr, než by mohol svoje rozhodnutie uskutočniť. Taktiež vojnové a povojnové roky neboli najpriaznivejšie pre prácu na procese blahorečenia.

Toto pranie však bolo z roka na rok živšie a zosilnelo zvlášť pri oslavách stého výročia založenia kongregácie v roku 1949. Storočnicu oslávili sestry vo všetkých provinciách – materských domoch, osobitne v Materskom dome v Oberbronne 28. augusta 1949. Zúčastnili sa na nej biskupi z rozličných krajín, medzi inými aj biskup z Kartága, mnohí kňazi, rehoľníci a laici zo všetkých vetiev. Správa o tom bola rozoslaná do jednotlivých domov... Čoskoro nato začal proces blahorečenia zakladateľky prostredníctvom Diecézneho biskupského úradu v Štrasburgu.

Ak sa takýto proces zosnulého kresťana-katolíka začne, tak Cirkev si praje exhumáciu telesných pozostatkov – za predpokladu, že ešte existuje hrob.

Podľa týchto predpisov bola diecéznym úradom v Štrasburgu táto exhumácia zakladateľky nariadená na stredu, 8. novembra 1950 ráno o 9.15 hod. Vtedy v dopoludňajších hodinách všetci prítomní podstúpili ťažkú skúšku. Niektorí začali pochybovať, či vôbec toto skúmanie povedie k pozitívnemu výsledku. Zrazu robotník, ktorý kopal narazil lopatou na čierne spráchnivené drevo, ktoré sa pri náraze rozpadlo. Po tomto náraze opatrne vyberal zeminu a hľa, v ruke držal malý kovový premet. Celý šťastný ho zdvihol do výšky. Okolo nastal radostný pohyb medzi tými, ktorí stáli okolo hrobu. Spoznali, že predmet je Kristov korpus z dreveného krížika, aký nosia sestry na hrudi. Nebolo viac pochybnosti: Rakva bola nájdená. Napätie z minúty na minútu rástlo a v očiach niektorých sa zaligotali slzy, keď muž v hrobe kľáčiačky s jemným citom a plný úcty vybral prvé kosti zo zeme a podal ich nahor. Zhora vystreté ruky ich prevzali ako drahocenný poklad a položili ich na bielu plachtu. Aj sestry starostlivo dbali na to, aby sa nič nestratilo z toho, čo sa našlo v hrobe a to väčšie a menšie kúsky rehoľných šiat, závoja, opasku a veľkého ruženca, ktorý zakladateľka nosila.

Zo strany znalcov-lekárov boli kosti preskúmané, zoradené a podľa počtu a odborného pomenovania presne v protokole zaznamenané v miestnosti na to určenej. Potom boli zabalené do bieleho hodvábu a uložené do cínovej truhly a vložené do ešte jednej štýlovo opracovanej dubovej truhly. Táto truhla potom bola, ako sme to zažili, prenesená z Niederbronnu do Oberbronn.

Toto bol skutočne pamätihodný okamih, keď za sprievodu zvonov bola truhla prenesená do kláštorného kostola. Po oboch stranách v radoch ju vítali mladé sestry. Potom ju vystavili na pekne obnovenom chóre. Svojho času sa zakladateľka nasťahovala do materského domu, aby zakrátko premenila „Oberbronnský zámok“ na kláštor. Spolu so superiorom Reichardom ho zakladateľka získala v roku 1857 z dedičstva rodiny grófa Karola Augusta von Strahlenheima na vtedajšie pomery za lacnú cenu. Zakladateľka to robila v múdrej predvídavosti. „Kláštorek“ v Niederbronne sa medzi tým ukázal ako malý pre tak rýchlo sa rozrastajúce spoločenstvo.

Duševné rozpoloženie pri tomto prenášaní bolo dojímavé zvlášť pri speve „Libera“ a bolo ho možné zvlášť vycítiť, keď novicky v bielych závojoch prenášali truhlu do Oratória. Tam – skrytá

– má zotrvať až do dňa, nami všetkými očakávaného, dňa blahorečenia zakladateľky, kedy budú môcť byť pečate otvorené a tam uchovávané predmety budú môcť byť uctievané ako relikvie.

To je pranie a nádej nás všetkých. Toto je aj obsahom našej už tak často vyslovenej modlitby za blahorečenie Matky Alfonzy Márie.:

„Náš dobrotivý Božský Vykupiteľ, keď je to v plánoch Božej prozreteľnosti, aby naša zbožná služobnica Alfonza Mária bola oslávená, potom ťa naliehavo prosíme pre tvoje utrpenie a pre tvoje nekonečné zásluhy, ukáž nám s pomocou Božej milosti jej moc, ktorú vlastní v nebi a daj, aby čisté čelo tvojej skromnej nevesty, čím skôr ozdobil koruna blahoslavených. Amen!“

MODLITBA ZA BLAHOREČENIE

Dňa 2. júna 2004 sme s radosťou a vďačnosťou prijali *Imprimatur* na ďalšiu, tejto dobe aktuálnejšiu modlitbu za blahorečenie Matky Alfonzy Márie – Božej služobnice od Mons. Jozefa Doré, diecézneho arcibiskupa zo Štrasburgu.

*„Nebeský Otče,
ty si Matke Alfonze Márii už od detstva udelil milosť, že bola preniknutá tajomstvom križa
a v ňom odhalila milosrdnú lásku,
ktorou miluješ všetkých ľudí.*

*Z tvojho podnetu založila kongregáciu,
ktorá má slúžiť na to,
aby tvoju lásku poznali všetci,
ktorí trpia na duchu a na tele.
Prostredníctvom Eucharistie si jej daroval silu spolupracovať na diele vykúpenia.*

*Vzbud' v nás ochotu,
aby sme sa aj my nechali premeniť láskou
Krista Vykupiteľa
a svojím životom vydávali o nej svedectvo všetkým, ktorých stretneme.*

*Na jej príhovor vypočuj moju/našu prosbu ...,
a ak je to tvoja vôľa, dopraj nám milosť,
aby sme Matku Alfonzu Máriu mohli čím skôr uctievať ako blahoslavenú.
O to ťa prosíme skrze Krista, nášho Pána. Amen.”*

Použitá literatúra

Uvedené citáty (slová zakladateľky, biskupa Rása zo Štrasburgu, superiora Dávida Reicharda a iných osobností) sú z tejto literatúry:

- a) Dr. Luzian Pfleger, kňaz biskupstva Štrasburg:
Kongregácia Sestier Najsvätejšieho Spasiteľa, nazývaná nieder-bronnské sestry.
Príspevok k dejinám kresťanskej lásky najnovších čias.
Freiburg im Breisgau, 1921 Herder.
- b) Dr. Luzian Pfleger:
Alžbeta Eppingerová, sestra Alfonza Mária, Zakladateľka niederbronnských sestier 1814 – 1867, Životopis.
Vydavateľstvo Salvator, Mühlhausen 1923.
- c) *Život Matky Alfonzy Márie – Alžbety Eppingerovej, 1814 – 1867,*
Zakladateľka Kongregácie Sestier Najsvätejšieho Spasiteľa. Pokus o biografiu jednej z jej dcér preloženej z francúzštiny do nemčiny.
Alsacia, Colmar 1950.
- d) „*Poučenia našej ctihodnej zakladateľky Matky Alfonzy Márie*“, ktoré boli v nemčine rozmnožené už skôr v Generálnom materskom dome v Oberbronne.